

Sygn. akt I C 418/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Żuromska
Protokolant:	Marta Kukielewska

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. w Przasnyszu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko **B. J.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. J. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.391 zł 92 gr (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi od 26 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej B. J. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 491 zł 72 gr (czteryście dziewięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nadaje wyrokowi w pkt I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,

2. odpis wyroku zaocznego doręczyć:

a. pełnomocnikowi powoda, którego pouczyć o sposobie i terminie zaskarżenia orzeczenia,

b. pozwanej, którą pouczyć o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu oraz skutkach jego niewniesienia.

P., dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sygn. akt I C 418/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł w dniu 26 maja 2015r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej B. J. kwoty 1.838,22 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, że dochodzona wierzytelność wynika z pożyczki pieniężnej stanowiącej kredyt konsumencki zawartej w formie pisemnej nr (...) i wypłaconej w dniu 29 września 2014r. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanej pożyczki w kwocie 2.000 złotych, a pozwana zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości stałej stopy oprocentowania 9% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwana zobowiązała się spłacić wraz z każdą ratą opłatę administracyjną w wysokości 15 złotych miesięcznie oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 390 złotych, która była rozdzielana proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą. Zadłużenie pozwanej z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.838,22 złotych, na którą składają się kwoty: a) 1.333,32 złotych stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych, b) 28,60 złotych będąca kwotą skapitalizowanych odsetek umownych zwykłych (kredytowych) w wysokości 9% w stosunku rocznym naliczonych od niespłaconego kapitału od dnia następnego po dniu spłaty ostatniej raty pożyczki, tj. od dnia 27 lutego 2015r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. do dnia 25 maja 2015r., c) 123 złotych tytułem kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty, d) 75 złotych tytułem kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, e) 233,30 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, f) 45 złotych tytułem opłaty administracyjnej. Umowa pożyczki została rozwiązana przez powoda pismem z dnia 4 maja 2015r. za 2-tygodniowym wypowiedzeniem z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia przekraczającego 60 dni z dniem 18 maja 2015r. ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z umowy z dniem 19 maja 2015r. Powód wezwał pozwaną do dobrowolnej spłaty zaległości, ale bez skutku (k. 2-6).

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Przasnyszu według właściwości ogólnej pozwanej, uprzednio stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 7).

Pozwana B. J. nie stawiała się na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2015r., nie złożyła też odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2014r. między powodem (...) S.A. z siedzibą w W. a pozwaną B. J. została zawarta umowa pożyczki nr (...).

Na mocy powyższej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 2.000 złotych, która miała być płatna w 12 miesięcznych ratach, począwszy od dnia 30 października 2014r.

Całkowita kwota do zwrotu wynosiła 2.667,68 złotych, a na wymienioną kwotę składały się – oprócz kapitału pożyczki i należnych odsetek – także opłata przygotowawcza i opłaty administracyjne. Opłata przygotowawcza w wysokości 390 złotych miała jednorazowy charakter, była rozdzielana proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana przez klienta częściowo wraz z każdą ratą w terminach spłaty poszczególnych rat. Opłata ta obejmowała poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki w postaci m. in. kosztów obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta oraz badania zdolności klienta do spłaty pożyczki.

Opłata administracyjna w kwocie 15 złotych, uiszczana wraz z każdą ratą miesięczną, obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center dla klienta oraz wysyłki komunikatów.

Zgodnie z pkt 5 umowy odsetki od pożyczki są naliczane od dnia jej wypłaty według stopy procentowej wskazanej w umowie przy przyjęciu rzeczywistej liczby dni w miesiącu oraz przy uwzględnieniu, że rok ma 365 dni.

W przypadku opóźnienia klienta w spłacie rat pożyczki umowa w § 13 przewidywała dla strony powodowej uprawnienie do podejmowania w odpowiedniej kolejności działań upominawczo – windykacyjnych, których koszty ponosić miała pozwana. Koszty te nie mogły przekraczać łącznie kwoty 198 złotych. Do działań upominawczo-windykacyjnych należało: przygotowanie i wysyłka pierwszego monitu (koszt 25 złotych), przygotowanie i wysyłka wezwania do zapłaty (koszt 49 złotych), przygotowanie i wysyłka ostatecznego wezwania do zapłaty (koszt 49 złotych),

przekazanie sprawy do postępowania windykacyjnego (koszt 75 złotych). Podejmowanie kolejnych działań mogło nastąpić po stwierdzeniu bezskuteczności poprzednich działań i dalszego opóźnienia klienta w spłacie zobowiązań.

Stosownie do pkt 15 powód jako pożyczkodawca miał prawo rozwiązania umowy z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia klienta w spłacie zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. Z dniem rozwiązania umowy wszelkie należności przysługujące stronie powodowej od klienta stawały się natychmiast wymagalne. Dla skuteczności wypowiedzenia było wymagane doręczenie klientowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w formie pisemnej.

(dowód: umowa pożyczki nr (...), k. 21-26)

Pismem z dnia 30 września 2014r. powód przesłał pozwanej uaktualnioną wersję harmonogramu spłat z prośbą o terminowe regulowanie rat.

(dowód: pismo z dnia 30 września 2014r., k. 27)

W związku z brakiem uregulowania zadłużenia w terminie przekraczającym 10 dni pismem z dnia 12 marca 2015r. powód wezwał pozwaną do dobrowolnej spłaty zaległości w kwocie 222,98 złotych (wysokość raty w wysokości 197 złotych, odsetki w wysokości 0,98 złotych i opłata w wysokości 25 złotych) w terminie do dnia 19 marca 2015r.

(dowód: monit, k. 28)

Pismem z dnia 30 marca 2015r. – wobec upływu 20 dni od ostatecznego terminu spłaty pożyczki – powód wezwał pozwaną do zapłaty należności w łącznej kwocie 271,98 złotych w terminie do dnia 6 kwietnia 2015r., informując jednocześnie o możliwości rozwiązania umowy z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia.

(dowód: pismo z dnia 30 marca 2015r., k. 29)

Kolejnym pismem z dnia 15 kwietnia 2015r. powód wezwał pozwaną do natychmiastowego uregulowania zadłużenia w kwocie 543,78 złotych w terminie do dnia 22 kwietnia 2015r.

(dowód: pismo z dnia 15 kwietnia 2015r., k. 30, dowód nadania pisma, k. 31)

Pismem z dnia 4 maja 2015r. powód – na podstawie pkt 15 umowy pożyczki z dnia 29 września 2014r. – rozwiązał umowę z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, wzywając pozwaną do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki w terminie do dnia 18 maja 2015r. Na datę złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy zadłużenie pozwanej wynosiło łącznie 1.855,10 złotych, w tym kwota 1.333,32 złotych tytułem kapitału pożyczki, kwota 29,50 złotych tytułem odsetek, kwota 233,30 złotych tytułem opłaty przygotowawczej, kwota 60 złotych tytułem opłaty administracyjnej, kwota 198 złotych tytułem opłat za działania upominawczo-windykacyjne, kwota 0,98 złotych tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

(dowód: pismo z dnia 4 maja 2015r., k. 32, dowód nadania pisma, k. 33)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy powództwo zasługiwało jedynie na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, które odebrała osobiście w dniu 15 lipca 2015r., nie stawiała się na nią, nie złożyła również odpowiedzi na pozew, choć takie uprawnienie zostało przewidziane w art. 207 § 1 k.p.c. W żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania pozwu, nie zakwestionowała jego zasadności. A zatem wystąpiły przesłanki uzasadniające wydanie wyroku zaocznego. Jednocześnie, w ocenie Sądu, nie zaszły żadne przesłanki negatywne, o których mowa w art. 340 k.p.c. Pozwana nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności, nie składała też ustnych i pisemnych wyjaśnień w sprawie.

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., sygn. akt I CKU 115/97).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

Na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów nie budzi wątpliwości okoliczność, że powoda i pozwaną łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy ich udzielaniu posługuje się wzorcami umownymi. W tym kontekście należało się zastanowić, czy postanowienia umowy pożyczki zawartej między stronami w dniu 29 września 2014r. były dla nich wiążące.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawodawca wskazał w art. 385¹ § 3 k.c., że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Jednocześnie stosownie do art. 385¹ § 4 k.c. ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. Oznacza to, że w znacznej liczbie przypadków ciężar dowodu będzie spoczywał na przedsiębiorcy udzielającym pożyczki.

O rażącym naruszeniu interesów konsumenta można mówić w sytuacji nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku zobowiązaniowym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom będzie miało miejsce wtedy, gdy w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego partner konsumenta tworzy takie klauzule umowne, które godzą w równowagę kontraktową stosunku.

Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty pożyczki obejmujące opłatę przygotowawczą, opłatę administracyjną i koszty działań upominawczo-windykacyjnych zostały określone na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie. Opłaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwanej jako konsumenta.

Nawet jeśli przyjąć, że zapisy umowy pożyczki przewidujące obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych, to są one sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wprawdzie wysokość opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej i kosztów działań upominawczo-windykacyjnych została ustalona umową pożyczki, a pozwana, składając podpis pod umową, zgodziła się na ich ponoszenie, to jednak swoboda umów nie jest całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 353¹ k.p.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Analizując zasadność poszczególnych opłat dodatkowych, należy zauważyć, że strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego postępowania dwóch okoliczności – po pierwsze, aby opłaty te były rzeczywiście niezbędne z punktu widzenia realizacji obowiązków umowy pożyczki, a po drugie, że poniosła je w wysokości wskazanej w umowie pożyczki. Opłata przygotowawcza w kwocie 390 złotych miała służyć pokryciu poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, do których przykładowo należały koszt obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta oraz badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki. Powód nie podał nawet, czy i ewentualnie w jaki sposób zweryfikował zdolność kredytową strony pozwanej ani nie wskazał, że poniósł z tego tytułu jakiegokolwiek wydatki. Zawarcie przez strony umowy następowało przez doręczenie pozwanej przesyłką kurierską podpisanych przez stronę powodową dwóch egzemplarzy umowy, zaś zadanie pozwanej ograniczało się do zapoznania się z treścią umowy, złożenia na jednym z egzemplarzy swojego podpisu oraz przekazania podpisanej przez siebie umowy kurierowi, który zwracał ją stronie powodowej. Koszt przesyłki kurierskiej można byłoby bez wątplenia uznać za zasadny, jednakże powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, jakie wydatki były związane z doręczeniem pozwanej umowy i odebraniem podpisanego jej egzemplarza. W ocenie Sądu, nie można w tym zakresie opierać się wyłącznie na twierdzeniach powoda i samym zapisie umownym. Pozwana dokonała na rzecz strony powodowej wpłaty kwoty 156,70 złotych z tytułu opłaty przygotowawczej (skoro w ramach opłaty przygotowawczej powód dochodził jedynie kwoty 233,30 złotych). Mając na względzie obowiązujące na rynku ceny usług kurierskich, Sąd przyjął, iż uiszczona przez pozwaną część opłaty przygotowawczej z całą pewnością była wystarczająca na pokrycie kosztów doręczenia jej umowy pożyczki.

Opłata administracyjna miała natomiast charakter comiesięcznej opłaty w wysokości 15 złotych i obejmowała czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki, monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center dla klienta oraz wysyłki komunikatów sms. Czynności te stanowią przejaw bieżącej działalności powoda jako podmiotu zajmującego się profesjonalnie udzielaniem pożyczek. Opłata ta powinna, podobnie jak w przypadku opłaty przygotowawczej, obciążać pozwaną jedynie w zakresie rzeczywiście poniesionych wydatków, których z całą pewnością nie stanowi gotowość do obsługi wniosków klienta, infolinii (contact center) czy wysyłania wiadomości sms. Powód nawet nie wskazywał, że tego rodzaju czynności były na rzecz pozwanej wykonywane. Samo zarządzanie kontem umowy i sprawdzanie terminowości płatności są czynnościami prostymi, niewymagającymi dużego nakładu czasu i pracy oraz w zasadzie polegają na sprawdzeniu, czy rata pożyczki wpłynęła na rachunek strony powodowej w terminie określonym w harmonogramie spłat.

Istotne jest przy tym, że zgodnie z harmonogramem spłat (vide: k. 27) pozwana zobowiązała się zwrócić pożyczkę w dwunastu comiesięcznych ratach, a wysokość jednej z nich wynosiła od 229,46 złotych do 215,40 złotych. Opłata administracyjna miała być płatna każdorazowo co miesiąc, a opłata przygotowawcza rozłożona proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczana częściowo z każdą ratą. Obie wspomniane opłaty w skali jednego miesiąca wynosiły 47,50 złotych, podczas gdy rata kapitału pożyczki – 166,67 złotych. Zestawienie powyższych danych jednoznacznie pokazuje, że dodatkowe opłaty obciążające pozwaną stanowią ok. 29% kapitału pożyczki.

Sąd nie znalazł również podstawy do obciążenia pozwanej kosztami działań określonych w umowie pożyczki jako upominawczo-windykacyjne. Nawiązując do treści umowy pożyczki z dnia 29 września 2014r., należy wskazać, że w pkt 13 określono uprawnienie strony powodowej do obciążenia pożyczkobiorcy w przypadku opóźnienia w terminowej spłacie zadłużenia kosztami działań upominawczo-windykacyjnych. Zastrzeżone przez stronę powodową koszty obejmują koszty sporządzenia i wysłania pism wzywających do zapłaty bądź przypominających o tym obowiązku i

wynoszą 25 złotych lub 49 złotych, w zależności od tego, które z rządu stanowią pismo wysyłane do pożyczkobiorcy. Zdaniem Sądu, koszty te nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to koszty nadmierne, a wręcz nawet rażąco wygórowane, nie mają żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Powód narzucił pozwanej zawyżony taryfikator opłat, kierując się wyłącznie własnym partykularnym interesem. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy. Dla przykładu można tutaj wskazać koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego w kwocie 75 złotych. Umowa pożyczki z dnia 29 września 2014r. nie zawiera definicji postępowania windykacyjnego, nie wskazuje, na czym miałyby ono polegać i jakie czynności w jego ramach miałyby być podejmowane, co pozwoliłoby zweryfikować wysokość kosztów w tym przedmiocie. Co więcej, już skierowanie do pożyczkobiorcy monitu i wezwań do zapłaty stanowi przejaw działań windykacyjnych, a więc takich, które zmierzają do wyegzekwowania od dłużnika należnego wierzycielowi świadczenia. Po skierowaniu do pozwanej ostatecznego wezwania do zapłaty i braku spłaty zadłużenia strona powodowa skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego, domagając się jednocześnie zasądzenia od strony pozwanej poniesionych z tego tytułu kosztów. Opłata została naliczona w sposób automatyczny po upływie terminu zapłaty określonego w ostatecznym wezwaniu do zapłaty, mimo że faktycznie żadne dalsze działania windykacyjne nie były prowadzone, a przynajmniej nic takiego nie zostało wykazane w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerzucania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności (każdy pożyczkodawca będący przedsiębiorcą musi się liczyć z tym, że będzie musiał podejmować działania mające na celu odzyskanie udzielonej pożyczki).

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd uznał za słuszne żądanie w zakresie kwoty 1.333,32 złotych (sumy niespłaconych rat kapitałowych zgodnie z harmonogramem spłat), 28,60 złotych (skapitalizowanej kwoty odsetek umownych zwykłych/kredytowych naliczonych od niespłaconego kapitału od dnia następnego po dniu zapłaty ostatniej raty do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu) oraz 30 złotych (tytułem kosztów przygotowania i wysłania pierwszego monitu, wezwania do zapłaty i ostatecznego wezwania do zapłaty).

Ostatnia kwota 30 złotych została wyliczona w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i wiedzę powszechnie dostępną wynikającą choćby z działalności sądu, która obejmuje m.in. doręczanie korespondencji. Poza tym zgodnie z cennikiem obowiązującym w Poczcie Polskiej usługa polegająca na dostarczeniu przesyłki poleconej priorytetowej wraz z potwierdzeniem odbioru kosztuje 7,40 złotych. Z akt sprawy nie wynika natomiast, aby po pierwsze, powód wysłał do pozwanej wszystkie pisma będące wezwaniami do zapłaty listem poleconym, po drugie, aby wezwania do zapłaty zostały wysłane w trybie priorytetowym, a po trzecie, aby pozwana potwierdziła odbiór przesyłki, a są to elementy, które niewątpliwie podwyższają koszt dostarczenia jednej przesyłki.

Owszem do dwóch pism, tj. datowanych na dzień 15 kwietnia 2015r. i 4 maja 2015r., zostały dołączone dowody ich nadania listem poleconym, to jednak za tego rodzaju usługę powód zapłacił jedynie kwotę 4,20 złotych (vide: k. 31 i 33 akt sprawy). Nie wiadomo więc, dlaczego powód domaga się z tego tytułu kwoty 25 złotych i dwa razy po 49 złotych. W tym drugim wypadku kwota 49 złotych przekracza 10-krotność kosztów wysłania pisma listem poleconym. Już zestawienie rzeczywiście poniesionych kosztów wysłania wezwań do zapłaty z kosztami określonymi przez powoda w umowie pożyczki wskazuje, że są one oderwane od kosztów usług pocztowych obowiązujących w obrocie. Oczywiście powód mógł przedstawić własny kosztorys sporządzenia takich pism, czego jednak nie uczynił. W ocenie Sądu, ostateczny koszt ich sporządzenia nie może przekroczyć w realiach niniejszej sprawy kwoty 10 złotych (przy uwzględnieniu użycia kartki papieru, kosztów osobowych, wydruku pisma oraz zakupu koperty). Ustalenie więc przez Sąd kosztu związanego z wysłaniem do pozwanej wezwań do zapłaty na poziomie 10 złotych za jedną przesyłkę zawiera w sobie rzeczywiste ponoszone w tym przedmiocie wydatki oraz koszty sporządzenia takich pism przez pracownika powodowej spółki, które – co istotne – nie są skomplikowane i czasochłonne oraz mają charakter sztamkowy. Warto w tym miejscu przytoczyć treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 27 kwietnia 2012r. w sprawie XVII AmC 5533/11, w którym uznano za niedozwoloną klauzulę umowną o następującej treści: „Za pisemne wezwanie pobiera się zryczałtowaną opłatę w kwocie 20 zł”.

A zatem Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 1.391,92 złotych na podstawie art. 720 § 1 k.c. (vide: pkt I sentencji wyroku). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Z jednej strony Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki nakładające na pozwaną obowiązek uiszczenia opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej i kosztów działań upominawczo-windykacyjnych stanowią niedozwolone klauzule umowne, a z drugiej są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego ograniczającymi swobodę umów (vide: pkt II sentencji wyroku).

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu. Zgodnie z przywołanym jako pierwszy przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy (vide: pkt I sentencji postanowienia).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził zapłaty kwoty 1.838,22 złotych, a ostatecznie utrzymał się z żądaniem w wysokości 1.391,92 złotych. Oznacza to, że powód wygrał proces w ok. 76% (1.391,92 złotych / 1.838,22 złotych x 100%), a pozwana – w ok. 24%.

W skład kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową wchodzi: opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 złotych, koszt zastępstwa procesowego w kwocie 600 złotych (wartość przedmiotu sporu przekracza 1.500 złotych) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Z kolei pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu.

Tym samym powodowi należy się zwrot 76% kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, czyli kwota 491,72 złotych. Taką właśnie kwotę zasądzono na jego rzecz od pozwanej tytułem zwrotu kosztów procesu (vide: pkt III sentencji wyroku).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Rygor ten nadano również w zakresie zasądzonych kosztów procesu (vide: pkt IV sentencji wyroku).